

SENTÈNCIA

Magistrats Srs.
Concepció BARON MORA
Jacques RICHIARDI
Anna ESTRAGUÉS ARMENGOL

Andorra la Vella, vint-i-sis d'abril del dos mil disset.

VIST en judici oral i públic pel Molt Il·lustre Tribunal de Corts, la causa núm. 6000046/2016 seguida per uns presumptes delictes menors de maltractaments en l'àmbit domèstic i lesions doloses que han requerit d'una primera assistència mèdica per a la curació, contra A. R. M., nascut el 9 de setembre de 1950 a Badolatosa (Sevilla, Espanya), fill de Agustín i de Concepción, de nacionalitat espanyola, assegura la seva defensa el lletrat Sr. David MONCLÚS LACRUZ; és part acusadora el Ministeri Fiscal representat per la Sra. Núria GARCIA VAL, essent ponent i redactora de la sentència, la Magistrada Sra. Anna ESTRAGUÉS ARMENGOL.

RESULTANT PRIMER : Són fets provats i així es declara que en data 7 de maig del 2014, el processat A. R. M., es trobava al seu domicili radicat a Sant Julià de Lòria, junt amb S. B., de 17 anys d'edat i filla de la seva esposa, Sra. N. L..

Entre el processat i la menor no hi havia bona relació i aquell dia ambdós tingueren una discussió sense que s'hagi

provat que a conseqüència de la mateixa, A. R. M. agredís a S. B. ni li causés cap lesió.

S. B. ha renunciat a res reclamar. La Caixa Andorrana de Seguretat social reclama l'import de 86,04€.

RESULTANT SEGON : El Ministeri Fiscal en el seu escrit de qualificació provisional, considera els fets constitutius dels delictes menors de maltractaments en l'àmbit domèstic i lesions doloses, tipificats i penats respectivament als articles 114.1 i 113.1 del codi penal i essent-ne el processat responsable en concepte d'autor, no concorrent circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, demana que se li imposi la pena de sis mesos de presó condicional qualificada a l'abstenció d'entrar en contacte amb S. B., amb un termini de suspensió de la condemna de quatre anys, i sis-cents euros de multa, així com el pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil, demana que el processat indemnitzi a la CASS en l'import reclamat de 86,04 € augmentat dels interessos legals que s'escaiguin.

En l'acte de la vista oral, eleva a definitiva la seva qualificació provisional.

RESULTANT TERCER : El lletrat Sr. David MONCLÚS LACRUZ, advocat defensor del processat A. R. M. no es mostra, en el seu escrit de qualificació provisional, d'acord amb la relació de fets, qualificació jurídica, ni petició de pena efectuada pel Ministeri Fiscal en el seu escrit de qualificació provisional.

Indica que el seu defensat sempre ha negat haver agredit a la menor S. B., afegint que si ho hagués fet de la forma descrita pel Ministeri Fiscal (agafant-la fortament pel coll, apretant-la i ofegant-la i propinant-li diversos cops de peu i de puny, tot agafant-la pels cabells, fent-la sortir a la força de l'ascensor i arrossegant-la fins al domicili), aquesta presentaria signes externs visibles de l'agressió patida i no en tenia cap; a més, diu que els Agents del Servei de Policia que van intervenir, no en van apreciar cap; altrament, les lesions

constatades en l'informe d'atenció a urgències ho foren més de 33 hores més tard i no són compatibles amb l'agressió que hauria proferit el seu defensat i poden tenir un altre origen; fa constar també que en l'informe del Servei de Policia consta que es va parlar amb la mare de la menor i aquella va dir que la contusió patida per la seva filla no estava relacionada amb maltractaments en l'àmbit domèstic, no volent cursar denúncia al respecte; la menor també ha indicat que va patir lesions a la boca (genives sagnants) i li van receptar una crema i aquest extrem no consta en els informes mèdics.

Entén per tant que no hi ha prova de càrrec suficient per considerar que el seu defensat va agredir a la menor ni que li va provocar lesions, demanant la lliure absolució de A. R. M., no havent-hi lloc a exigir responsabilitat civil.

En l'acte de la vista oral, eleva a definitiva la seva qualificació provisional afegint que la menor no volia acatar les normes de conducta imposades pel processat i pretenia trencar la relació d'aquest amb la seva mare i ella mateixa, el que efectivament finalment es produí.

CONSIDERANT PRIMER : El principi de presumpció d'innocència garantit en la nostra Constitució, en el seu article 3.4, de conformitat amb els postulats de l'article 6.2 del Conveni europeu per la protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals, fet a Roma el 4 de novembre de 1950 i de vigent aplicació al Principat, suposa que tota persona acusada d'una infracció criminal es presumeix innocent, mentre la seva culpabilitat no sigui declarada legalment, i exigeix que tota declaració de culpabilitat estigui fonamentada en una activitat probatòria de càrrec, lícitament obtinguda i vàlidament practicada.

CONSIDERANT SEGON : En el present cas, el processat A. R. M. si bé ha reconegut tenir una mala relació amb la perjudicada i haver discutit el dia d'autes amb la mateixa, ha negat haver-la agredit.

La perjudicada S. B. ha assegurat per contra, haver estat víctima d'una agressió per part del processat, agressió a conseqüència de la qual diu, va patir lesions.

Ens trobem doncs davant de dues versions contradictòries i si bé l'article 160 del Codi de Procediment Penal, exclou l'apoteigma «testis unus, testis nullus», i segons la jurisprudència dels tribunals andorrans, el testimoni de la víctima pot tenir eficàcia suficient per desvirtuar la presumpció d'innocència, no és menys cert que s'exigeix sempre que no hi hagi raons objectives que li restin credibilitat, que el mateix se sotmeti a contradicció i sigui ponderat pel Tribunal, tenint en compte l'absència en la víctima de qualsevol mòbil de ressentiment o enemistat vers l'acusat que pugui comprometre la seva credibilitat, així com l'existència de dades objectives perifèriques que el reforcin, elements que caldrà per tant veure si concorren en el cas d'autes .

CONSIDERANT TERCER : En el present cas, el Tribunal ha constatat que la versió del perjudicat ha estat reiterada i constant, negant sempre haver agredit a la menor S. B..

Per contra, la versió de la perjudicada ha estat confusa: davant del Batlle Instructor explicà (foli 7) que el processat l'havia agafat molt fort pel coll apretant-li i ofegant-la; que ella li va esgarrapar els braços i va sortir corrents; que A. R. M. la va seguir i agafar a l'ascensor on li va començar a donar cops de peu i cops de puny; que també la va agafar pels cabells traient-la per la força de l'ascensor i arrossegant-la de nou fins al domicili d'on finalment va poder marxar corrents; que després de parlar amb la seva mare i la policia, es desplaçà a urgències on li van fer una radiografia diagnosticant-li una contusió costal i li van receptar una crema bucal per quant també li sagnaven les genives. En l'acte de la vista oral, reitera que el processat la va agafar pels cabells i fortament pel coll fins a dues vegades, quedant-li una marca; afegeix que aquell li va pegar a la panxa però que no li va donar cops de peu; que el que va fer va ser apretar-li les cames i pegar-li amb les mans; que també li va donar cops a les costelles amb la mà oberta. Afegí que els Agents de Policia interventors van apreciar la marca que tenia a la boca i al coll.

La versió de la perjudicada no ha estat avalada per les constatacions mèdiques efectuades ja que si bé és cert que acudí al Servei d'urgències de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell, no ho feu fins el dia 8 de maig del 2014 a les 18.57 hores i per tant un dia després dels fets i en dit servei constataren que la menor patia una contusió costal (foli 4) que la menor referí aquesta vegada que li havia estat causada per un cop de puny. No consta però que els facultatius apreciessin cap lesió bucal ni cap marca al coll com ella refereix i la forense Dra. Rosa FREIXES MONTAÑA, ha declarat davant del Tribunal el dia de la vista oral, que al servei d'urgències, la pacient manifestà que tenia dolor costal però no es va poder constatar cap lesió objectiva ni a la regió costal ni al coll; precisà que quan la pressió és forta, hi ha equimosis; que en aquest cas, no es fan constatar lesions externes; només hi havia el dolor que referia la pacient; va afegir a més que segons el que manifesta la menor, hi hauria d'haver més lesions; que el dolor manifestat per la menor es inespecífic i l'origen pot ser vari; que si es produïssin cops forts amb la mà oberta, també quedaria marca, reiterant que no es va poder objectivar cap lesió.

Altrament, consta en autes (foli 3) i així ho ha confirmat l'Agent PO246 davant del tribunal, que en ser contactada la mare de la menor pels Agents de Policia, aquesta els manifestà que la visita a urgències de la seva filla no estava relacionada amb maltractaments en l'àmbit domèstic ni tenia que veure amb cap agressió.

Pel que fa a les constatacions efectuades pel Agents Interventors, aquests (PO366, P0293, P0303) contràriament al manifestat per la menor, han declarat davant del Tribunal el dia de la vista oral, que no només S. B. no els va referir mai que havia estat agredida sinó que ells no van constatar cap marca ni signe d'agressió; que la menor estava enfadada per quant els va dir que havia discutit amb el seu padastre, afegint que aquest es va mostrar en tot moment molt tranquil i calmat, reconeixent que havia discutit amb la menor però negant sempre haver-la agredit; van afegir que van acompanyar a la

mare i a la nena al domicili per recollir objectes personals, no sent la intervenció per ells significativa.

CONSIDERANT QUART: Així les coses, no s'ha pogut establir davant d'aquest Tribunal, prova de culpabilitat contra A. R. M., essent bàsica l'aplicació de la presumpció d'innocència, com a principi cardinal en el procediment penal de qualsevol Estat de Dret, principi del qual el principi "*in dubio pro reo*" és una expressió particular, per tot el què procedeix l'absolució de A. R. M. dels delictes menors de maltractaments en l'àmbit domèstic i lesions doloses que han requerit d'una primera assistència mèdica per a la curació dels que venia acusat, declarant, de conformitat amb allò que disposen els articles 174 i 175.1 del Codi de Procediment Penal, d'ofici les despeses processals causades.

VIST les disposicions legals aplicables al present cas, el Molt Il·lustre Tribunal de Corts;

FALLEM : que hem d'absoldre i absolem A. R. M. dels delictes menors de maltractaments en l'àmbit domèstic i lesions doloses dels que venia acusat, declarant d'ofici les despeses processals causades.

Contra aquesta sentència es pot interposar recurs d'apel·lació davant d'aquest Tribunal, en un termini de quinze dies següents a la notificació, de conformitat amb el què disposa l'article 195, 199 i concordants del Codi de Procediment Penal.

Així per aquesta nostra sentència jutjant, ho manem i signem.